

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7SŽ/5/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015010030
Dátum vydania rozhodnutia:	20.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015010030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Ľubici Filovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5/B, 821 08 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporcu zo dňa 24. marca 2015, č. RP/12/2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 24. marca 2015, č. RP/12/2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 24. marca 2015, č. RP/12/2015 vydaným v správnom konaní č.: 819/SKO/2014 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/, h/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 2, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 2000,- € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3, písm. l/ tohto zákona, tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu Veľké noviny odvysielaného na televíznej programovej službe JOJ dňa 19.09.2014 o cca 19:30 hod. a záznam vysielania televíznej programovej služby JOJ zo dňa 19.09.2014 v čase od 19:55 hod. do 23:59 hod. a dňa 20.09.2014 v čase od 00:00 hod. do 00:05 hod. do 15 dní od doručenia žiadostí Rady o poskytnutie týchto záznamov vysielania. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezanká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 tohto zákona je pokuta

splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

2.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutie.

Navrhovateľ poukazom na skutkové okolnosti danej veci uviedol, že na vyžiadanie Rade predložil záznamy z vysielania dňa 16.10.2014 a 01.10.2014 v zmysle ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní, je teda zrejmé, že svoju povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní si ako Vysielateľ splnil v celom rozsahu, nakoľko záznamy z vysielania Rade doručil v stanovenej lehote, v zodpovedajúcej kvalite a na zvyčajnom technickom nosiči, určenom Radou. Navrhovateľ tvrdil, že vyhotovil záznamy v súlade so všetkými príslušnými právnymi a technickými normami prostredníctvom zodpovedných osôb vysielateľa v zmysle požiadavky Rady, poverené osoby Vysielateľa po vyhotovení predmetných súvislých záznamov z vysielania tieto skontrolovali, vykonali ich prebratie, ktoré bolo bez akýchkoľvek problémov a až následne boli zaslané Rade ako bezchybné v súlade s § 16 ods. 3 písm. l/ zákona.

Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a v § 3 ods. 2 správneho poriadku, ktorú citoval, navrhovateľ upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že v prípade ak Rada mala pochybnosti o kvalite vysielateľom v zákonnej lehote dodaných záznamov z vysielania, mala povinnosť postupovať v zmysle citovaného § 3 ods. 2 správneho poriadku a mala vyzvať vysielateľa ako účastníka konania na poskytnutie súčinnosti a dodanie inej verzie záznamu z vysielania. Dôvodil, že Rada však nehládac na svoju povinnosť postupovať v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, začala správne konanie proti vysielateľovi, aj keď na to nemala žiadny dôvod, vyplývajúci z hmotného práva, nakoľko povinnosť vysielateľa podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní bola splnená v lehote, v dostatočnom predstihu pred začatím správneho konania, poukazom na to, že pokiaľ by Rada postupovala v súčinnosti s vysielateľom, by prípadné nedostatky záznamu z vysielania odstránil, ak by tieto existovali, a súčasne poukázal na to, že pravdivosť jeho tvrdení je možné preukázať aj výsluchom poverených osôb vysielateľa.

Navrhovateľ namietal, že je neprípustné, aby bol vysielateľ sankcionovaný za prípadné poškodenie záznamov z vysielania tretou osobou, odlišnou od vysielateľa potom ako si vysielateľ splnil svoju zákonnú povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní. Poukázal tiež na to, že Rada v napadnutom rozhodnutí a ani v správnom konaní predchádzajúcom napadnutému rozhodnutiu žiadnym spôsobom nepreukázala, že vysielateľom predložené záznamy z vysielania sú poškodené, obsahujú Radou uvádzané chyby, ako aj, že Rada žiadnym spôsobom, v zmysle príslušných ustanovení správneho poriadku nepreukázala dôkazy na podporu svojho tvrdenia, že vysielateľom dodané záznamy z vysielania boli poškodené. Uviedol, že Rada bola povinná oboznámiť sa so záznamom z vysielania ohliadkou a o predmetnom úkone vyhotoviť zápisnicu. Postup Rady, na základe ktorého sankcionuje vysielateľa, že síce splnil svoju povinnosť a nebol preukázaný opak, výrazne potiera samotný účel predmetného ustanovenia, ktorým je zabezpečenie podkladov pre monitoring vysielania a zasahuje do práva vysielateľa na spravodlivé súdne konanie. Postup Rady v danom prípade považoval za šikanózný, keď v predmetnom prípade je zrejmé, že Rada disponovala so záznamami z vysielania vo výraznom predstihu pred začatím správneho konania, majú za to, že skutkový stav veci zistený Radou je v rozpore s obsahom spisu, nakoľko v spise sa museli nachádzať doručené záznamy z vysielania, čo hmotnoprávne vylučuje, aby mohlo byť voči vysielateľovi vedené správne konanie pre nedodanie záznamu z vysielania.

Navrhovateľ nesúhlasil s tvrdením Rady v napadnutom rozhodnutí, že konaním vysielateľa, údajným nedodaním záznamov z vysielania, bola zmarená možnosť Rady vykonávať svoju právomoc - dohľad nad dodržiavaním povinností podľa zákona o vysielaní a podľa osobitných predpisov. Postup Rady v danom prípade navrhovateľ považoval za účelový, nakoľko Rade zákon priznáva oprávnenie vyhotovovať si pre potreby svojho rozhodovania záznamy z vysielania, ktoré aj v predmetnej veci Rada vyhotovila a uviedla ich aj ako podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ ďalej namietal, že Rada napadnutým rozhodnutím mu uložila neprimerane a neodôvodnene vysokú pokutu za porušenie povinnosti, a to najmä s prihliadnutím na rozhodovaciu prax Rady v obdobných veciach proti iným vysielateľom, poukazom na výšku uložennej pokuty podľa rozhodovacej praxe Rady v roku 2012, zistenej na internetovej stránke Rady. Navrhovateľ vyslovil názor, že Rada voči nemu arbitrárne uplatnila svoju právomoc a úvahu pri určení výšky pokuty, čím zasiahla do práv vysielateľa na spravodlivé súdne konanie. Tiež navrhovateľ uviedol, že postup Rady je v rozpore so zásadou právnej istoty účastníka konania, ktorý by mal možnosť sa spoľahnúť, že Rada bude voči nemu postupovať obdobne ako postupuje v rovnakých prípadoch proti iným vysielateľom. Dôvodil, že napriek skutočnosti, že výška pokuty je v súlade so zákonnými hranicami možnej maximálnej výšky udelenej pokuty, postup Rady pri jej ukladaní, ktorý je výrazne rozdielny pri iných vysielateľoch s výrazne iným postavením na trhu ako má vysielateľ, porušuje právo vysielateľa na spravodlivé súdne konanie, najmä na právnu istotu, že správny orgán bude v rovnakých veciach postupovať rovnako, a v prípade, ak rovnako nepostupuje, tak odchýlenie sa od zaužívanej praxe následne zdôvodní. Predloženie požadovaného záznamu navrhovateľ považoval za bezúčelové. Navrhovateľ v prílohe opravného prostriedku predložil rozsudok NS SR sp. zn. 3SŽ/16/2014 z 24.02.2015.

3.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie ako vecne a právne správne potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku. V dôvodoch vyjadrenia sa Rada vyjadrila k jednotlivým skutočnostiam namietaných navrhovateľom, trvajúc na správnosti a zákonnosti preskúvaného rozhodnutia a postupu mu predchádzajúceho. Dala do pozornosti rozsudky sp. zn. NS SR 6SŽ/11/2013, 6SŽ/23/2013, 7SŽ/2/2013, ktoré potvrdili konštatovanie Rady, že nevyhotovenie zápisnice nie je potrebné a nejedná sa o vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. Odporca ďalej tvrdil, že v zmysle konštantnej judikatúry NS SR je Rada oprávnená si záznam z vysielania vyžiadať od vysielateľa a tiež je oprávnená si ho vyhotoviť sama pomocou svojho nahrávacieho zariadenia (napr. rozsudky NS SR vo veci 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011, 8SŽ/15/2011, 8SŽ/29/2011, 2SŽ/11/2012,), dajúc do pozornosti, že k rovnakému záveru dospel aj ÚS SR vo svojich uzneseniach vo veci sp. zn. III. ÚS 564/2012-11 a IV.ÚS 620/2012-9. Vo vzťahu k námietke navrhovateľa týkajúcej sa uloženia pokuty, odporca uviedol, že s výškou uložennej sankcie sa Rada náležite vyrovnala v napadnutom rozhodnutí na stranách 7 až 11. Konštatoval, že zdôvodňovať rozdiely medzi výškou uložennej sankcie v rôznych správnych konaniach týkajúcich sa rôznych účastníkov konania nie je potrebné ani účelné, nakoľko skutkové stavy boli v jednotlivých správnych konaniach rozdielne, v ktorej súvislosti dal do pozornosti rozsudky NS SR sp. zn. 5SŽ/37/2011, 4SŽ/25/2012. Odporca s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v rozsudku NS SR vo veci sp. zn. 3SŽ/16/2014 nesúhlasil.

4.

Podľa § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolať konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu

predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. a v spojení s § 492 ods. 1 S.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č.: 819/SKO/2014, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 20.10.2016 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods.1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 2 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ uvedeného zákona.

Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencii po dohode s vysielateľom.

Podľa § 64 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a/ upozornenie na porušenie zákona, b/ odvysielanie oznamu o porušení zákona, c/ pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d/ pokutu, e/ odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa

odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 165,- eur do 6.638,- eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99,- eur do 1.659,- eur, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/].

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite nepostupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si nežadovánil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, nezistil skutočný stav veci, resp. to z administratívneho spisu nevyplýva, majúce za následok vydanie napadnutého rozhodnutia predčasne, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nie je možné považovať za súladné so zákonom.

Súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Konanie správneho súdu v plnej jurisdikcii (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.) vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje každému právo, aby súd

rozhodol o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, pričom štrasburská judikatúra za trestné považuje aj konania, ktoré možno označiť ako priestupky, iné správne delikty či disciplinárne delikty (napr. Maurer c. Rakúsko z 18. februára 1997, Bendenoun c. Francúzsko z 24. februára 1994). Napokon, priamo dikcia uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku umožňuje súdu modifikovať skutkový stav zistený správnym orgánom, jako aj sankciu ním uloženú účastníkovi správneho (a neskôr) súdneho konania.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci mal preukázané, že Rada na svojom zasadnutí dňa 18.11.2014 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu Veľké noviny odvysielaného na televíznej programovej službe JOJ dňa 19.09.2014 v čase o cca 19:30 hod a záznamu vysielania televíznej programovej služby JOJ zo dňa 19.09.2014 v čase od 19:55 hod do 23:59 hod a dňa 20.09.2014 v čase od 00:00 hod do 00:05 hod. Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľovi ako účastníkovi správneho konania doručené dňa 03.12.2014, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 819/SKO/2014. Navrhovateľ v uvedenom oznámení o začatí správneho konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku zaslal svoje stanovisko, dňa 16.01.2015 mu bola doručená opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, v ktorej mu bola na vyjadrenie určená lehota 5 dní odo dňa jej doručenia. Navrhovateľ na základe výzvy a poučení uvedených v oznámení Rade vyjadrenie sa k danému prípadu nedoručil. Žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v 16 ods. 3 písm. 1/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislé záznamy vysielania programov a programových služieb uvedených vo výroku rozhodnutia. Podkladmi pre vydanie rozhodnutia boli písomnosti Rady č. 4144/2014/O zo dňa 02.10.2014 a č. 3990/2014/O zo dňa 23.09.2014, ktorými si vyžiadala uvedené záznamy vysielania, záznam vysielania programu Veľké noviny zo dňa 19.09.2014 odvysielaného o cca 19:30 hod. v rámci programovej služby JOJ doručený Rade navrhovateľom ako účastníkom konania, záznam vysielania programu Veľké noviny zo dňa 19.09.2014 odvysielaného o cca 19:30 hod. v rámci programovej služby JOJ vyhotovený na nahrávacom zariadení Rady, záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 19.09.2014 v čase od 19:55 hod. do 00:05 hod. (dňa 20.09.2014) doručený Rade navrhovateľom, záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 19.09.2014 v čase od 19:55 hod. do 00:05 hod. (dňa 20.09.2014) vyhotovený na nahrávacom zariadení Rady.

Navrhovateľ až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady predovšetkým namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporcu z dôvodu nesprávneho postupu Rady, keď na základe vyžiadania Rade v určenej lehote predmetné záznamy predložil v náležitej kvalite a Rada po zistení chýb predložených záznamov nepostupovala v súčinnosti s ním ako vysielateľom, tvrdiac, že nemôže niesť zodpovednosť, ak následným prehrávaním technických nosičov záznamov z vysielania pracovníkmi Rady došlo k vadám prehrávania predmetných záznamov, ako aj, že zo spisu žalovaného správneho orgánu nevyplýva zistenie tvrdené Radou, že záznamy z vysielania trpeli vadami.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 571/2015-47, nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011) ako aj najvyššieho súdu (rozsudky NS SR 8Sž/18, 22, 23, 24/2011, 6Sž/19, 23, 29) vyplýva, že pre nedostatok právnej úpravy v administratívnom trestaní musia byť obvinenému z administratívneho deliktu zaručené všetky práva, ktoré zaručuje zákonodarca pri postihu páchatela trestného činu, a preto v administratívnom konaní predmetom ktorého je administratívne trestanie, je povinnosťou orgánu štátnej správy postupovať analógia legis v zmysle trestnoprávnej úpravy v Trestnom zákone a Trestnom poriadku. Vychádzajúc z uvedeného pokiaľ orgán štátnej správy v konaní administratívneho trestania rozhoduje o vine a treste obvineného z administratívneho deliktu, jeho povinnosťou je zistiť vo veci skutkový stav tak, aby bolo preukázané, že osoba obvinená z

administratívneho deliktu tento spáchala a táto skutočnosť nespochybniteľným spôsobom aj vyplývala z administratívneho spisu, čo v danom prípade nebolo splnené, pretože z administratívneho spisu je zrejmé, že navrhovateľ na vyžiadanie Rady jej predložil záznamy z vysielania v lehote určenej Radou, avšak skutočnosť, že ich predložil s vadami vytýkanými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia z administratívneho spisu jednoznačne nevyplýva.

Otázkami povinnosti vysielateľa predložiť záznamy z vysielania na požiadanie Rady sa vo svojej judikatúre už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky - napr. rozhodnutia sp. zn. 5SŽ/37/2011, 5SŽ/18/2011, 4SŽ/19/2012, 3SŽ/102/2007, 8SŽ11/2010, 6SŽ/21/2012, z ktorých rozhodnutí vyplýva jednoznačný záver, že vyžiadanie si záznamu vysielania je jednou z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný.

Ústavný súd k výkladu povinnosti vysielateľa predložiť záznam vysielania programu (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.) prijal právny záver, že ak zákon ukladá vysielateľovi povinnosť uchovávať v zákonom stanovenej lehote súvislý záznam vysielania, môže rada reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania a tento je vysielateľ jej povinný poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči. Za stavu, keď je povinnosťou vysielateľa predložiť rade súvislý záznam vysielania, je aj možnosť uloženia pokuty podľa § 67 ods. 2, písm. a/ zákona viazaná na nesplnenie povinnosti predložiť rade súvislý záznam vysielania, a nielen na nepredloženie žiadaného záznamu. Súčasne ústavný súd uviedol, že podľa judikatúry ESLP je rozdiel medzi tým, či správny orgán alebo súd konal v súlade s čl. 6 Dohovoru (čl. 46 ústavy) pri preskúmaní uloženia pokuty za nepredloženie určitých informácií, a tým či môže štát uložiť povinnosť a vyžadovať od fyzických osôb a právnických osôb určité informácie (rozsudok ESLP J.B. proti Švajčiarsku z 03.05.2001 číslo 31827/96). Ústavný súd ďalej vyslovil názor že nemožno v zákonom ustanovenej povinnosti predložiť záznam z vysielania identifikovať „produkcii dôkazov“ proti sebe, ale ide o preukázanie splnenia zákonnej povinnosti, ktorá bola osobám v pozícii sťažovateľky, regulovaným osobitnými právnymi predpismi uložená ex ante vo všeobecnom záujme a ktorá slúži na riadny výkon funkcie rady. Rada ako regulačný orgán môže reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania a tento je vysielateľ povinný jej poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči (IV.ÚS S 92/09), čím uloženie povinnosti sleduje legitímny cieľ výkonu kontroly tejto oblasti, pričom miera zásahu (povinnosť vydať záznam) je vzhľadom na postavenie subjektov v oblasti vysielania a retransmisie marginálna, s poukazom na to, že nepredloženie záznamov z vysielania nie je spojené s hrozbou trestnoprávneho postihu.

Pokiaľ ústavný súd vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru, z odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov Rady Európy 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“), ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“; (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976)], dáva do pozornosti, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb -podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy, a je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie č. (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní, vydaniu rozhodnutia o vine a sankcii musí predchádzať vykonanie dokazovania za účelom nesporného preukázania porušenia právnej povinnosti, ako aj kto sa porušenia právnej povinnosti dopustil, pričom povinnosťou správneho orgánu je pri zisťovaní skutkového stavu deja porušenia právnej povinnosti postupovať v súčinnosti so subjektom, ktorému sa porušenie právnej povinnosti kladie za vinu a dať mu príležitosť sa na takomto dokazovaní zúčastniť.

Vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu zo spisového materiálu v danej veci nevyplýva preukázanie zistenia Rady, že záznamy vysielania predložené navrhovateľom boli predložené s

vytýkanými vadami.

Najvyšší súd vzhľadom k uvedenému preto zastáva názor, že pokiaľ navrhovateľ v súlade s výzvou Rady záznamy z vysielania predložil, a následne na základe monitoringu vysielania pracovníkmi Rady sa zistilo, že záznamy z vysielania vykazujú vady, zaťažuje Radu dôkazná povinnosť pri ukladaní sankcie pre porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii, takéto porušenie preukázať, z ktorých dôvodov najvyšší súd považoval vznesené námietky navrhovateľa vo vzťahu k nepreukázaniu porušenia právnej povinnosti za dôvodné. V danej súvislosti sa najvyšší súd stotožnil s právnym názorom vysloveným v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Sž/16/2014 z 24.02.2015, že ak má Rada pre vysielanie a retransmisiu nepochybne za preukázané, že vysielateľ jej zaslal na základe jej výzvy v zákonnej lehote príslušné záznamy vysielania a až následne monitorovaním týchto záznamov Radou došlo k zisteniu, že predmetné záznamy nie sú v požadovanej kvalite a že neobsahujú záznam reálneho vysielania, nie je možné potom vyhodnotiť túto skutočnosť tak, že vysielateľ požadované záznamy vysielania vôbec nedoručil a nesplnil tak zákonnú povinnosť (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní), a že došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu (§ 67 ods. 2 písm. a/ zákona o vysielaní).

Pokiaľ odporca vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa poukazuje na judikaturu najvyššieho súdu vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania a vyhotoveniu zápisnice o vykonaní dôkazu - rozsudky sp. zn. NS SR 6Sž/11/2013, 6Sž/23/2013, 7Sž/2/2013, ako aj na judikaturu NS SR, v zmysle ktorej je Rada oprávnená si záznam z vysielania vyžiadať od vysielateľa a tiež je oprávnená si ho vyhotoviť sama pomocou svojho nahrávacieho zariadenia - napr. rozsudky NS SR vo veci 5Sž/18/2011, 5Sž/37/2011, 8Sž/15/2011, 8Sž/29/2011, 2Sž/11/2012, dajúc do pozornosti, že k rovnakému záveru dospel aj ÚS SR vo svojich uzneseniach vo veci sp. zn. III. ÚS 564/2012-11 a IV.ÚS 620/2012-9, najvyšší súd v danom prípade nemohol na uvedenú judikaturu prihliadať, pretože v označených rozhodnutiach najvyšší súd, ako aj ústavný súd vychádzali z rozdielneho skutkového a tiež z rozdielneho právneho základu vecí. V správnych rozhodnutiach následne preskúmaných najvyšším súdom v prípadoch, na ktoré poukazuje odporca, predmetom súdneho prieskumu bolo sankcionovanie navrhovateľa ako vysielateľa za porušenie právnej povinnosti vyplývajúcej mu zo zákona o vysielaní a retransmisii, pričom nebolo sporné, že navrhovateľ Rade predložil záznamy vysielania v požadovanej kvalite, sporným bolo vykonanie dôkazu oboznámením sa s predloženým záznamom vysielania, kedy najvyšší súd v uvedených rozsudkoch konštatoval, že nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu oboznámením sa so záznamom vysielania nie je takou vadou majúcou za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia Rady. Pritom predmetom súdneho prieskumu v danom prípade je sankcionovanie navrhovateľa za to, že síce predložil Rade záznamy z vysielania, avšak pri monitoringu záznamu vysielania pracovníkmi Rady bolo zistené, že tieto neboli predložené v požadovanej kvalite, ktorá skutočnosť z vykonaného dokazovania nie je zrejmalá, keďže z administratívneho spisu dôkaz o zistení Rady, že navrhovateľ ako vysielateľ nepredložil záznamy v požadovanej kvalite, nevyplýva.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu podľa § 250q ods.2 O.s.p. v spojení s § 492 ods.1 S.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods.1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2., s § 246c ods. 1, s § 151 ods. 1, 2, a s § 492 ods. 1, 2 S.s.p. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože vyčíslenie trov právneho zastúpenia navrhovateľom nebolo súdu predložené.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1 .mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.